

Сила танцю зворушує світ

Ми не були багатою церквою. Навпаки, ми були бідною церквою, заснованою людьми, котрі не могли дозволити собі навіть достатньо їжі, щоб добре харчуватися. У нас не було шикарних церковних будівель, які були в інших церквах, ми їли ячмінь, коли інші їли рис, і таким чином заощаджували гроші. Ми ділилися цими грошима з людьми, які були біднішими за нас. Наші місіонери спали в неопалюваних кімнатах на ковдрах, що лежали на голій цементній підлозі. Зголоднівши, вони зазвичай вгамовували голод, з'їдаючи кілька варених картоплин. Ми завжди намагалися витратити гроші на себе по мінімуму.

Гроші, заощаджені таким чином, в 1963 році ми використали на заснування дитячої танцювальної трупи «Сонхва». Цю невеличку групу, яка складалася із сімнадцяти дітей, ми назвали «Маленькі ангели» (Little Angels). У ті часи в Кореї відбувалося обмаль культурних заходів. Нам не було що показати людям з інших країн, не кажучи вже про те, щоб подивитися й насолодитися чимось самим. Усі були занадто заклопотані, намагаючись вижити. Ніхто навіть не згадував про корейські танці або навіть сам факт, що нашої культурній спадщині п'ять тисяч років.

Мій план полягав у тому, щоб навчити танцювати цих сімнадцятьох дітей і потім відправити їх у світове турне. Багато іноземців уявляли Корею лише як бідну країну, яка вела страшну війну. Я прагнув показати всю красу корейського танцю, щоб глядачі зрозуміли, що культура є невіддільною частиною корейського народу. Можна наполягати, що наша культура має п'ять тисяч років традиції, але ніхто в це не повірить, якщо нам не буде що показати.

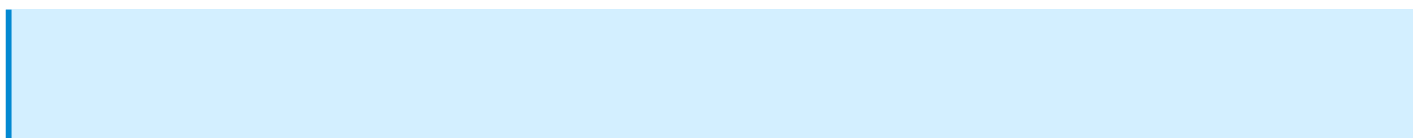
Красивий і довгий до п'ят ханбок, у який одягнені наші танцюристи, м'яко обертається під час танцю. Усе це є вражаючим культурним

надбанням, яке дозволить західним людям, що звикли дивитися на артистів з оголеними ногами, отримати новий досвід. Наші танці є відображенням сповненої суми історії корейського народу. Під час танцю, трохи схиливши голову, немов відчуваючи тиск, виконавці рухаються так, наче пливуть. Ці рухи корейського танцю могли бути створені тільки нашим народом із його історією завдовжки п'ять тисяч років.

Піднімаючи ногу, загорнуту в білий посон, танцівниця висуває її вперед, щоб зробити крок, і водночас повертає голову й піднімає руку. Коли я дивлюся на танці, то ніжність і тонкість розтоплює всі тривоги й розчарування в моєму серці. Неможливо зворушити аудиторію будь-якими словами, навіть виразно вимовленими. Натомість кожен танцювальний рух, виконаний з великою ніжністю й тонкістю, не залишає глядача байдужим. У цьому сила мистецтва. Саме вона дозволяє спілкуватися людям, навіть не маючи спільної мови. Не знаючи історії іншого народу, сила мистецтва дозволяє зрозуміти його душу.

Зокрема, невинні обличчя та яскраві усмішки дітей повністю змивають темний образ країни, у якій нещодавно була війна. Я створив цю танцювальну труп, щоб познайомити Сполучені Штати, які були найрозвинутішою країною світу, з танцями, що відображають п'ять тисяч років нашої історії. Проте суспільство, ще й не побачивши танців «Маленьких ангелів», обрушилося на нас із критикою.

«Мало того, що жінки Церкви об'єднання танцюють день і ніч, то тепер вони ще й народили дітей, які теж танцюють», — лунали їхні обурливі закиди. Однак такі балачки не могли похитнути моєї рішучості. Я був переконаний, що слід показати світу корейський танець. Я прагнув, щоб люди, які звинувачували нас у тому, що ми танцювали голими, побачили прекрасні, ніжні рухи виконавців, які в білих посонах немов плинули. Це були не дикі танці з викрутасами без ритму, а ніжні рухи юних артистів, убраних у традиційний одяг нашої країни.

Посон — (кор. 포송) корейські традиційні білі шкарпетки, які одягають з традиційним корейським костюмом — ханбок.

Ханбок — (кор. 한복) національний традиційний костюм жителів Кореї, який часто шують з яскравих одноколірних тканин. Переважно використовується для офіційних і напівофіційних прийомів, фестивалів і свят.

Revision #2

Created 25 February 2024 08:56:10 by andres

Updated 25 February 2024 08:58:02 by andres